

SEBEVRAŽDA

Vstal jsem ráno o dost dřív, než obvykle. Ještě se ani nerozednilo. Otevřel jsem okno a pustil na sebe svěží jarní vzduch. Pak jsem absolvoval svůj tradiční ranní rituál. Šel jsem na záchod, umyl se, došel si na roh do pekárny a trafiky, pak jsem si uvařil čaj, namazal čerstvé rohlíky máslem a džemem, sedl si ke stolu a rozložil před sebe noviny. Jenže dnes jsem se do nich nemohl nějak začíst. A snídane mně také nechutnala. Nesnědl jsem ani půlku rohlíku. Začal jsem příliš myslet na to, co je dnes za den. Chvíli mě napadla i myšlenka, jestli bych to celé neměl zrušit nebo aspoň odložit, ale ne, už jsem to odložil několikrát a teď jsem již pevně rozhodnutý. Už jsem kvůli tomu v minulých dnech udělal všechny potřebné kroky. Zaplatil jsem složenky, napsal několik dopisů, navštívil pár lidí, se kterými jsem měl různé nevyřízené záležitosti, nakoupil a rozdal nějaké dárky přátelům a téměř všechny své peníze jsem anonymně poslal jednomu ústavu, pro postižené. Ne, ne, couvnout už nemohu a vlastně ani nechci.

Po snídani jsem si vyčistil si zuby a hladce se oholil. Při holení jsem se trochu řízl do tváře a to bylo nepříjemné. Nechtěl jsem dnes mít na tváři jizvičku, ale už se nadalo nic dělat. Poté jsem se celý důkladně osprchoval a dokonce i navoněl, což jinak nikdy nedělám. Včera jsem si kvůli tomu koupil nějaký deodorant.

Několikrát jsem prošel celý byt a vždy jsem něco uklidil a urovnal. Zalil jsem květiny a nakrmil rybičky. Naplnil jsem misky kocourovi, který se zase celou noc někde toulal, a nechal otevřené dveře do zahrady. Vytáhl jsem ze skříně sváteční šaty. Vzal jsem si bílou košili, pečlivě uvázal kravatu a pak jsem si oblékl, kalhoty, vestičku a sako. Oblek jsem si dal šít na míru z té nejlepší látky asi před měsícem. Dnes jsem si ho poprvé, kromě zkoušky u krejčího, oblékl. Padl mi znamenitě. Byl šedý s jemným bílým proužkem. Se zalíbením jsem se na sebe díval do zrcadla. Rozhodl jsem se, že si raději vezmu motýlka. Ano, motýlek je přece jen takový svátečnější.

Zvonil telefon. Nejdříve jsem k němu přistoupil a položil na něj ruku, ale pak jsem si to rozmyslel. Nechal jsem ho zvonit a odešel do zahrady. Pomalu jsem se prošel mezi stromy a natrhal kytičku bledulek. Vstoupil jsem do altánku. Tam jsem měl už všechno nachystané. Bledulky jsem dal do vázičky a sedl si ke stolku. Na něm byla od večera přichystaná láhev koňaku, sklenička, pero, papír a obálka. Nalil jsem si koňak a ochutnal ho. Byl jedinečný. Pak jsem vzal pero a začal psát. Při psaní jsem několikrát upil ze sklenice a s posledním lokem jsem odložil i pero. Dopis jsem složil a dal do obálky.

Nalil jsem si ještě sklenici koňaku a pomalu se napil. Skutečně chutnal znamenitě. Seděl jsem a přemýšlel a tom, co jsem za poslední rok zažil. Bylo

toho hodně. Nejdříve ta autonehoda, při které jsem úplně zrušil téměř nové auto. Sám jsem vyvázl jen s lehkým poraněním. Pak se ode mne odstěhovala žena. Samozřejmě si vzala značnou část našich úspor. Byla to mrcha, měla už dlouho nějakého chlapa. Krátce nato mi dala košem i milenka. Našel jsem si sice záhy novou, ale ta se ukázala jako příliš hloupá, tak jsem ji zase rychle opustil. Ztratil jsem dobře placenou práci a v té nové se mi nelíbí. Syn je ve vyšetřovací vazbě, protože prý ošidil stát na daních o desítky milionů. Dcera se nechává fotit do pornografického časopisu. A aby toho nebylo málo, tak mi začaly rychle vypadávat vlasy. Měl jsem už docela slušnou pleš.

Při těchto truchlivých myšlenkách a za stálého popíjení koňaku jsem pomalu, téměř obřadně otevřel zásuvku stolu a vytáhl pečlivě vyčištěný a naolejovaný browning. Položil jsem ho před sebe a díval se na něj jako na umělecké dílo. Znovu jsem si nalil toho skvělého koňaku. Cítil jsem ho už trochu v hlavě, ale co, vždyť je to už jedno. Hladil jsem pistoli a téměř se s ní mazlil. Pak jsem vytáhl zásobník a vložil do něj jeden náboj. Víc jich nebude potřeba. Zhluboka jsem dýchal a přitom se rozhodoval jestli hned, nebo mám ještě chvíli počkat. Dopil jsem koňak ve sklenici a nalil si další. Nejsem na alkohol moc zvyklý a jednu chvíli jsem i dostal strach, že mně bude zle. Až jsem se té pošetilosti nahlas zasmál. Mně už přece špatně nebude nikdy. Sklenku jsem vyprázdnil téměř na ex. Nalil jsem si znovu. Vstal jsem od stolu, ale úplně jsem zavravoral, jak se mi zatočila hlava. Cítím, že mám dost, ale aspoň to bude všechno snadnější. Tak kde? U stolu? Nebo uprostřed místnosti? Anebo venku na trávníku? Ne to bych si zašpinil nový oblek. Udělám to vevnitř. Sednu se ke stolu. To bude nejlepší. Kopnul jsem do sebe další koňak. Seděl jsem na židli a držel ten vyleštěný browning. Přiložil jsem si hlaveň ke spánku a chvíli ji tam držel. Ne, raději se střelím do úst. Nalil jsem si skleničku a hned ji vypil. Začalo mi ale už být opravdu zle. Strčil jsem si hlaveň do úst. Cítil jsem ji až v krku. Bylo to velice nepříjemné. Začal jsem se trochu dávit. Pak trochu víc a nakonec jsem začal zvracet. Pozvracel jsem si nový oblek i dopis na stole. Sakra, to je špatné. To je malér. Bylo mně hodně zle, zvedal se mi žaludek a příšerně se mi točila hlava. Ale takto mě přece nemůžou najít. To byl byla ostuda. To nemohu dopustit. Takto znečištěn nemohu přeci odejít. S námahou jsem vstal ze židle. Přitom jsem ovšem shodil browning na zem a vyšla rána. Příšerně jsem se lekl, důsledkem čehož mně povolili svěrače a já ucítil čvachtavé teplo v kalhotách. Zatočila se mi hlava a já se skácel k zemi. Uhodil jsem se do hlavy a ztratil vědomí.

Když jsem se probral, nevím jak dlouho jsem tam ležel, bylo mi velice mizerně. Zvedl jsem se a potácel se přes zahradu do baráku. Moc mně to sice nemyslelo, ale natolik jsem byl ještě při smyslech, abych věděl, že celou akci musím zrušit.

